

v Indii. Tento doktor došel k závěru, že k veškerým projevům této obávané choroby dochází v důsledku absence bolesti. Např. buňka citlivá na bolest nás nutí každých pár vteřin mrknout, přestane reagovat a malomocný brzy díky nedostatku mazu, zajišťovaného mrknutím, oslepne. Nebo pacienti přicházejí o prsty, protože mají příliš těsné boty. To jim zraňuje prsty, ale oni nereagují. Tento lékař později napsal knihu Dar bolesti. Nikoli bolest jako nepřítel, ale jako dar.

Paralela mezi pocitem viny a tělesnou bolestí je asi jasná. Obě mě nutí věnovat pozornost těm složkám života, které bych nejraději skryl. Tak jako bolest promlouvá k tělu, abych s postiženým místem něco dělal, tak vina

promlouvá, abych podnikl kroky k vysvobození svědomí. Pochopitelně – kdo necítí žádnou vinu, nemůže se nikdy uzdravit, stejně jako ten, kdo se bezmocně utápí v pocitech viny. Každý člověk zhřešil, každý se vzdálil od Boha, to je špatná zpráva, dobrá ale je, že je cesta zpět, cesta k tomu, aby se nám Ježíš stal cestou, pravdou a životem. Onou cestou je pokání a odpuštění. Člověk se nestane křesťanem, ani když víc ví, ani když hlouběji prožívá, ani když se lépe chová, ale když je mu Kristem odpuštěno a když se skrze odpuštění setká s Kristem. Dobrá zpráva je, že tuto možnost má každý, že se nejedná o jakousi magickou schopnost danou jen některým.

David Novák

AKTUALITY

MŠE SVATÁ PRO RODINY S DĚTMI V BOZKOVĚ

V pátek 10. května 2024 od 18.00 h budeme slavít mši svatou pro rodiny s dětmi v kostele Navštívení Panny Marie v Bozkově.

Zkouška hraní a zpěvu na mši proběhne v 16.30 v semilské charitě.

ATLETICKÉ ZÁVODY ORLA

Orelská jednota zve na atletické závody **v sobotu 11. května 2024 od 10.30 h** na hřišti gymnázia v Semilech. Soutěžit se bude v disciplínách běh, skok a hod kriketovým míčkem (dospělí vrh koulí). Zúčastnit se mohou všichni bez rozdílu věku. Kdo se necítí na všechny disciplíny, může si zkusit kteroukoliv z nich. Jde nejen o výhru ve své kategorii, ale i nad svojí pohodlností.

SVATOJÁNSKÁ POUŤ V ŽELEZNÉM BRODĚ

V neděli 18. 5. 2024 v 11.00 h jste srdečně zváni do kostelíčku sv. Jana Nepomuckého na Poušti v Železném Brodě. Mši svatou v rámci 28. obnovené svatojánské pouti bude celebrovat **Mons. Tomáš Halík**. Po mši je zajištěno občerstvení, kulturní program a nabídka rukodělných výrobků.

Prof. Tomáš Halík bude mít také v předvečer pouti **v sobotu 17. 5. od 19.00 h** v železnobrodském kině přednášku na téma **Proměny naší doby**.

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 2. května 2024. Uzávěrka následujícího čísla: 16. května 2024. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky zasílejte na adresu kraus.matej@seznam.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

HŘIVNA

Informační čtrnáctideník

ŘK farnosti Semily

Číslo 9 5. května 2024

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost
sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 6. 5. – 19. 5. 2024

6. 5.	Po	–	–	–	
7. 5.	Út	KO	18.00	za	† Cecilii Novotnou a živou rodinu dcery a vnučat
8. 5.	St	KA	08.30	za	živé a †† z rodů a duše v očištění
9. 5.	Čt				Slavnost NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ
		KO	18.00	za	bratra, jeho rodinu a duše v očištění
10. 5.	Pá	KO	18.00	za	†† Lydii a Ivana
11. 5.	So	–	–	–	
12. 5.	Ne				7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
		KO	08.30	za	víru pro děti a duše v očištění a za † Miluši Vrabcovou
13. 5.	Po	KO	18.00	za	†† Františka a Máriu
14. 5.	Út				Svátek sv. Matěje, apoštola
		–	–	–	
15. 5.	St	KA	08.00	za	†† Žofii a Jozefa Letkovy
16. 5.	Čt				Svátek sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka, hlavního patrona Čech
		KA	08.00	za	†† Viliama a Albínu
17. 5.	Pá	KO	18.00	za	†† Jozefa a Otu
18. 5.	So	DD	13.30	za	farní společenství
		KA	18.00	za	rodiče
19. 5.	Ne				Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO
		KO	08.30	za	živé a †† z rodů a duše v očištění
		CH	15.00	na	úmysl

V měsíci květnu se po každé večerní mši svaté koná májová pobožnost.

SKUTEČNÝ ŽIVOT ZAČÍNÁ, KDYŽ SE HO VZDÁVÁM VE PROSPĚCH DALŠÍCH

Řekne mu Tomáš: „Pane, nevíme, kam jdeš. Jak bychom mohli znát cestu?“ Ježíš mu odpověděl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce. Nyní ho již znáte, neboť jste ho viděli.“ Jan 14, 5–7

Na sedmi místech v Janově evangeliu o sobě Ježíš začíná slovy „já jsem“. Podívejme se na jeho možná nejznámější příměr o cestě, pravdě a životu. Ježíš tato slova vyřkne při rozhovoru s Tomášem, jedním z jeho apoštolů, o kterém je známo, že pochyboval. Na tomto místě Ježíšovi říká – Pane, nevíme, kam jdeš. Nemyslí zajisté na nějaký pochod, ale na směr života. Podobné otázky zní trochu filozoficky, mnoho lidí by řeklo, že jsou „praktičtí“ a že podobné věci neřeší, ale řešíme je všichni, jen je někdy nepojmenováváme. Řešíme je, když se rozhodujeme, kam na školu, koho si vzít, do čeho investovat čas, v koho nebo v co věřit nebo jak vychovávat děti. Toto všechno je vlastně hledání cesty životem, hledání odpovědi na otázku, kam se dát, abych neudělal nějakou chybu. Některé chyby se dají změnit, některé ale nikoli.

Kdysi jsem běžel závody v pražské Šárce. Hned na startu se oddělila skupina asi sedmi běžců, kteří rychle mizeli další skupině, kde jsem byl i já. Když jsem doběhl, tušil jsem umístění zhruba okolo sedmého místa, jenže najednou koukám, že jsem čtvrtý. To mi ale nevycházelo, protože jsem věděl, že ti, co byli přede mnou, jsem nepředběhl. Asi za 5 minut jsem je viděl, jak pomalu běží celí skleslí ti, kdo byli přede mnou. Důvodem bylo, že si spletli cestu a na nějaké odbočce přehlédli šipku. Přiznám se, že první myšlenka byla, že kdyby zabloudil ještě jeden, byl jsem na stupních vítězů. Druhá byla určitá lítost. Na závod se připravujete, strávíte jím půl soboty, zaplatíte startovné a pak to takto dopadne. Pořadatelé se dušovali, že vše bylo správně ozna-

čené, jiní jim vytýkali, že na rozcestích nikdo nestál. Každopádně ale dotyční seběhli z cesty, a když se podíváte na výsledkovou listinu, pak u jejich jmen najdete místo pořadí a času zkratku DNF, což znamená diskvalifikaci.

Když se něco takového stane při závodech, pak v zásadě o tolik nejde... Když se něco takového stane v životě, pak je to průšvih, zvláště nedá-li se to vrátit. Mnozí filozofové, učitelé, myslitelé, náboženští vůdcové psali, říkali a tvrdili, že tam je ta cesta. Ukážu vám správnou mapu pro život v podobě učení, správných skutků, mystických zážitků a nevím, čeho všeho. Jenže Ježíš říká něco jiného. Nikoli, že tam je ta cesta a po ní máme jít, ale že on sám je cestou a máme jít s ním, důvěřovat mu a následovat jej. Jinými slovy: Půjdu s tebou a neopustím tě. Neslibuji ti, že cesta bude snadná, že se bude jednat o slunné údolí. Slibuji ti ale, že půjdu s tebou.

Já jsem pravda

Dalším přirovnáním je pravda. Stejně jako správnou cestu, hledáme v životě pravdivé odpovědi. Nikoli proto, že jsme filozoficky zaměřeni, ale proto, že víme, že pravdivá odpověď nám ukáže směr, řešení. Podobně jako u cesty i u pravdy mnozí myslitelé tvrdili, že našli pravdu. Ježíš ale říká: „Já jsem pravda.“ Ukažme si to na příkladu ze školy. Ve škole jde o to, abyste se naučili informace, o kterých se předpokládá, že jsou správné a pravdivé a na tomto základě zjistili, co vás v životě zajímá a co byste jednou chtěli dělat, anebo abyste na základě těchto informací vykonávali svoji profesi. Problém je v tom, že samotné informace vás nikam neposunou, byť by byly sebepravdivější. Úplně jiný význam ale informace mají, když s nimi uděláte zkušenost.

Představte si, že máte jít na operaci, a najednou se dozvíte, že doktor, který vás bude operovat, ještě nikdy nikoho neoperoval, nikdy u žádné operace ani neasistoval, ale že

se to prostě na někom naučit musí. Když protestujete, pak je vám sděleno: „Neboj se, studoval na červený diplom a zná to všechno z obrázků a z mikroskopu.“ Asi se budete bát, protože i když dotyčný zná pravdu, nemá zkušenosti. Když Ježíš řekne, že je pravda, pak nemá na mysli soubor správných odpovědí, které když si někde přečtete a uvěříte jim, tak se stanete křesťany. Má na mysli osobní, existenciální setkání se s ním, osobní zkušenost s ním. Proto neříká „tam je ta pravda, tam jsou ta skripta o křesťanství, nastudujte si je“, ale „já jsem ta pravda“. Jedná se o něco jiného než mít správný názor, mínění. O něco jiného než o jakési dogma, na které když přísaháš, tak se staneš křesťanem. Jedná se o pravdu spojenou s důvěrou. Jinými slovy: Věřím v to, co Ježíš řekl, ale zároveň na tom stavím svůj život, svoje rozhodnutí.

Já jsem život

Pro mnoho lidí je život spojen s tím, že dýchají a že jim fungují základní tělesné funkce. Opakem tohoto stavu je biologická smrt – tedy zastavení srdce. Zároveň ale biologický život vůbec nemusí být životem, ale pouhým přežíváním. Mnoho lidí si klade otázku, proč vlastně žijeme. Jedna z nejpesimističtějších filozofií, zároveň filozofie svého času velmi populární, byla a asi někdy i je filozofie existence. Byl to Albert Camus, který vznáší následující otázku: „Existuje pouze jediný, vskutku závažný filozofický problém: tímto problémem je sebevražda. Posoudit, zda život stojí, či nestojí za to, aby byl žit, znamená odpovědět na základní filozofickou otázku.“ Spíše než na existencialismus chci ukázat na okolnosti, za jakýchvznikl. Trudné myšlenky existencialistů nevznikaly někde v Osvětlení, Terezíně, v Stalinově Rusku nebo v jiných místech utrpení, ale v Paříži, v poválečné Evropě a tvořili je lidé, kteří se po materiální stránce měli většinou dobře.

Pocit prázdnoty totiž nenaplní věci, dokonce ani úspěch. Toto vše je jistě skvělé, ale

dočasné. Věci, úspěchy neodpoví na otázku, proč vlastně žijeme. Nakonec Albert Camus píše o tom, že „velikost člověka je přijmout absurditu života a navzdory tomu žít“. Poněkud pesimistické tvrzení... Mám za to, že to, co člověk potřebuje, je jakási potrava pro jeho duši, a to mu může dát jen Bůh, jen jeho stvořitel. Zaposlouchejme se do slov George Orwella: „Vzpomněl jsem si na to, jak jsem si kdysi nepěkně vystřelil z vosy. Sála džem z mého talíře a já jsem ji rozkrojil vedví. Vůbec tomu nevěnovala pozornost. Sála dál a z odseknutého jícnu jí vytékal úzký pramének džemu. Strašnou věc, která se jí stala, pochopila, až když chtěla odletět.“ S mnoha lidmi je to podobné. To, co jim bylo odňato, je jejich duše. Pokud je ale duše nasycena, začínáme skutečně žít... A duši nasytí jen Stvořitel.

Je ještě jeden způsob, jak žít (a nikoli jen přežívat). Albert Schweitzer to vystihl těmito slovy: „Nevím, jaký bude váš osud, ale jedno vím – šťastní budou jen ti z vás, kdo budou hledat a naleznou způsob, jak sloužit.“ Zde je paradox křesťanova života – skutečný život začíná, když se ho vzdávám ve prospěch dalších. Když nežiji jen pro sebe, ale pro druhé.

Na závěr... Jak to udělat, aby se mi Ježíš stal cestou, pravdou a životem? Nikoli jen pojmem, informací, dogmatem?

Nyní napíšu slovo, které je možná dnes považováno za politicky nekorektní, za překonané, za patřící do středověku nebo do nějaké upjaté sekty. To slovo je hřích. Raskolnikov ve Zločinu a trestu, poté, co se dopustí zločinu, hovoří o „síle, jako by ho někdo vzal za ruku a slepou, neodolatelnou a nadpřirozenou silou táhl“. Jedná se o sílu, které se nelze vyhnout, zároveň sílu, která nás odděluje od Boha, od toho, abychom zakusili, že Kristus se nám stal cestou, pravdou a životem. S hříchem přichází i vina. Mnozí terapeuti hovoří o tom, že nejlepší by bylo pocítit viny popřít. Nedávno jsem četl jakousi studii od jednoho doktora, který pracoval jako ortoped mezi malomocnými